

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2443//2023
09.07.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Ивановић, адвокат из ..., против туженог Завода за здравствену заштиту радника „Ниш“, Ниш, ради преображаја радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1292/23 од 30.03.2023. године, у седници одржаној 09.07.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1292/23 од 30.03.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 2283/22 од 22.11.2022. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се утврди да је радни однос тужиоца одређен Уговором о уређивању међусобних права, обавеза и одговорности број .. од 08.12.2009. године и Анексом уговора о уређивању међусобних права, обавеза и одговорности заведен под бројем .. од 29.12.2021. године, на радном месту здравственог сарадника у ... и то половина рада на одређено време прерастао у радни однос на неодређено радно време почев од 01.01.2022. године, као и захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да му накнади трошкове поступка.

Апелациони суд у Нишу је пресудом Гж1 1292/23 од 30.03.2023. године, одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио пресуду Основног суда у Нишу П1 2283/22 од 22.11.2022. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је дао одговор на ревизију.

Врховни суд је испитао побијану пресуду, применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11...10/23), и нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Указивање на битну повреду из тачке 12. исте одредбе је неосновано с обзиром да се не ради о разлогу за изјављивање ревизије из члана 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог, по Уговору о раду од 10.04.2003. године, засновао радни однос на неодређено време са пуним радним временом. Решењем туженог од 27.02.2006. године тужиоцу је престао радни однос. Решење је поништено као незаконито правноснажном пресудом од 10.07.2009. године и тужени је обавезан да тужиоца врати на рад. По захтеву тужиоца за враћање на рад, између странака је 08.12.2009. године закључен Уговор о уређивању међусобних права, обавеза и одговорности. Овим уговором је констатовано да је тужилац почев од 09.04.2003. године засновао радни однос на неодређено време, те да ће по споразуму радити са непуним радним временом, односно са 70%, док је 30% у радном односу у Основној школи „Карађорђе“ из Потом је уследило закључење анекса уговора о раду 22.10.2010. године и 25.10.2011. године, којима је такође уговорен рад тужиоца са непуним радним временом. У наредном периоду, почев од анекса од 31.03.2017. године, закључено је више анекса уговора о раду, којима је уговорено пуно радно време тужиоца, с тим да је било предвиђено ће 50% зараде бити обезбеђено из буџетских средстава, а 50% из сопствених средстава туженог. У свим овим анексима, предвиђено је да се закључују на одређено време, уз прецизно одређивање времена трајања анекса уз могућност њиховог продужења. Оспореним Анексом уговора од 26.02.2021. године, тужилац је поново распоређен на послове здравственог сарадника са непуним радним временом, односно са 50% пуног радног времена, почев од 01.03.2021. године. Као и у свим до тада закљученим анексима, изричито је предвиђено да у свему осталом уговор о уређивању међусобних права, обавеза и одговорности од 08.12.2009. године остаје на снази.

Закључењу анекса уговора о раду почев од анекса од 31.03.2017. године, претходило је обраћање туженог 12.02.2016. године Републичком фонду за здравствено осигурање, ради добијања инструкција у вези са преласком тужиоца, као лица које ради са непуним радним временом, на пуно радно време, уз напомену да се ради о здравственом сараднику запосленом на неодређено време. Завод је одговорио да се тражена промена не може извршити, јер је у току програм рационализације у здравственим установама.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су тужбени захтев тужиоца одбили, налазећи да нису испуњени услови за преображај радног односа који тужилац тужбом тражи. По становишту нижестепених судова, све време тужилац је код туженог у радном односу на неодређено време, а једине промене исказиване у анексима односиле су се на то да ли је тужилац радио са пуним или непуним радним временом и на које радно место је распоређиван. Стога нема места примени члана 37. став 6. Закона о раду. С друге стране, не постоји нормативни оквир на основу кога би се могло утврдити да радни однос са непуним радним временом прерасте у радни однос са пуним радним временом.

По оцени Врховног суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Одредбом члана 31. Закона о раду („Сл. гласник РС“, бр.24/05 ... 95/18), прописано је да уговор о раду може да се закључи на неодређено или одређено време (став 1); уговор о раду у коме није утврђено време на које се закључује сматра се уговором о раду на неодређено време. Одредбом члана 37. истог закона, прописано је да уговор о раду може да се закључи на одређено време за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком, или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба (став 1.). Послодавац може закључити један или више уговора о раду из става 1. овог члана на основу којих се радни однос са истим запосленим заснива за период који, са прекидима или без прекида, не може бити дужи од 24 месеца (став 2.). Ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама овог закона или ако

запослени остане да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку времена за који је уговор закључен, сматра се да радни однос заснива на неодређено време (став б.). Према одредби члана 39. Закона о раду, радни однос се може засновати и за рад са непуним временом, на неодређено или одређено време.

У конкретном случају, тужилац је код туженог засновао радни однос на неодређено време почев од 09.04.2003. године, с тим што је након поништаја решења о отказу уговора о раду, по његовом повратку на рад, са туженим закључен уговор о раду 08.12.2009. године, у коме је изричито наведено да је тужилац засновао радни однос на неодређено време почев од 09.04.2003. године. Након тога, тужени је са тужиоцем закључио више анекса уговора о раду, којима није мењан радно правни статус тужиоца у смислу заснивања радног односа на одређено или неодређено време, већ су се исти разликовали само у погледу тога да ли тужилац ради са пуним или непуним радним временом и у погледу радног места на које је тужилац распоређиван. Насупрот ревизијским наводима, одредбе у анексима уговора о раду почев од Анекса од 31.03.2017. године, које се односе на временско важење тих анекса, не установљавају промену радног односа тужиоца у рад на одређено време. Ове одредбе уследиле су из разлога што тужени није добио сагласност од надлежног завода да се рад тужиоца финансира од стране Републичког завода за здравствено осигурање, већ је исти морао делимично бити финансиран, из средстава које је тужени морао обезбедити а што је било неизвесно. Пошто је тужилац све време код туженог у радном односу на неодређено време, то нису испуњени услови за преображај радног односа, следи закључак да је тужбени захтев тужиоца неоснован.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка, јер је донета правилном применом одредбе члана 153. став 1. и 154. ЗПП.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлуку као у изреци донео применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић